

Hamabi printzesa dantzariak

Urruneko erreinu batean, baso-mendien arteko haran batean kokatua, gaztelu bat zegoen, non Henrike erregea bere hamabi alabekin, printzesekin, bizi zen. Bakoitza bere edertasunagatik eta graziagatik zen ezaguna, baina batez ere dantzarako zuen grinagatik. Printzesek, Elisenda zaharrenetik hasi eta Eulalia txikiraino, orduak ematen zituzten jauregiko aretoetan dantzan.

Erresumako biztanleek betidanik miretsi izan zituzten printzesak, baina misterio bat inguratzen hasi zen. Goizero, dantzarako oinetakoak guztiz gastatuta aurkitzen zituzten, gau osoan dantzatu izan balute bezala. Baina nola zen posible printzesak erregearen guardiek zainduta zituzten geletan sartzea?

Henrike erregeak, kezkatuta eta nahasita, erreinu osoari iragarpen bat egitea erabaki zuen: “Nire alaben sekretua eta zergatik agertzen diren oinetakoak goizero gastatuta aurkitzen duenak, horietako bat aukeratu ahal izango du emaztetzat eta tronua jasoko du. Baina, hiru egunetan huts egiten badu, betiko alde egin beharko du”.

Printze eta zaldun askok erronka saiatu zuten, baina guztiek huts egin zuten. Printzesen ondoko gela batean gaua eman ondoren, inork ez zuen misterioa argitu, lo sakon batean eroriz eta goizera arte ez

baitziren esnatu.

Egun batean, Arnaud izeneko soldadu gazte batek, guduan zauritua izan eta gehiago borrokatu ezin izan zuenak, zortea probatzea erabaki zuen. Gaztelurantz zihoala, ikusezintasun kapa bat eta aholku bat eman zizkion emakume zahar batekin egin zuen topo, eta honek aholku bat eman zion: “Ez edan printzesek gaur gauean eskainiko dizuten ardoa, eta jantzi kapa mugitzen hasten direnean”.

Arnauk, esker oneko, emakume zaharraren opariak onartu eta gaztelurako bidean jarraitu zuen. Iritsi zenean, Henrike erregeak hartu eta erronkaren arauak jakinarazi zizkion. Arnauk bere gelara eraman zuten, printzesen gelara.

Gau hartan, Arnauk emakume zaharraren aholkua jarraitu zuen eta ardoa edaten ari zela itxuratu zuen, baina errealitatean ez zuen tanta bat ere irentsi. Printzesek lo sakon zegoela uste zutenean, mugitzen hasi ziren. Arnauk azkar jantzi zuen ikusezintasun kapa eta jarraitu egin zien.

Printzesek, banan-banan, beren gelako horma sekretu bat ukitu zuten, eta honek ireki zen korridore ezkutu bat agerian utziz. Arnauk, liluratuta, isiltasunean jarraitu zien. Korridoreak ilargi betea zegoen baso sorgindu batera eraman zituen. Han, printzesek hamabi printze aurkitu zituzten dantzan itxaroten.

Arnauk printzesak pozik eta pasioz dantzan ikusi zituen, kezkarik edo beldurrik gabe. Printzesen oinetakoak gastatu egin ziren gaua aurrera joan ahala, etengabe dantzan. Egunsentia iritsi zenean, printzesak gaztelura itzuli ziren, nekatuta baina pozik, Arnauk jarraitu ziela konturatu gabe.

Hurrengo egunean, Arnauk Henrike erregeari ikusi zuen guztia kontatu zion. Erregeak, sekretua jakiteak harrituta eta aldi berean lasaituta, bere promesa bete zuen. Arnauk gehien liluratu zuen printzesa aukeratu zuen, Agnes, ahizpen hirugarrena, bere adimen eta adeitasunagatik ezaguna.

Arnau eta Agnes hainbat egun iraun zuen ospakizun handi batean ezkondu ziren. Printzesek dantzan jarraitu ahal izan zuten, baina oraingoan sekretu edo misteriorik gabe. Erresumak soldaduaren eta printzesaren batasuna ospatu zuen, eta egun hartatik aurrera, gazteluko dantza-gauak erreinuko biztanle guztientzat irekita egon ziren.

Horrela amaitzen da “Hamabi Printzesa Dantzarien” istorioa, magia, maitasun eta misterio istorio bat. Printzesek askatasunaren eta konfiantzaren garrantzia ikasi zuten, eta Arnauk, berriz, aurkitu zuen, zailtasunak izan arren, beti dagoela zoriontasunerako eta maitasunerako bide bat. Eta erreinuak beti gogoratuko du bere printzesa dantzarien istorioa, egunsentira arte dantzatu zutenak, libre eta pozik, zeru izartsuaren azpian.